

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

TRĂIASCĂ 1 MAI
ZIUA SOLIDARITĂȚII INTERNAȚIONALE
A OAMENILOR MUNCII

Desen de ROMEO VOINESCU

urzica

ANUL VI — Nr. 7 (109)

— 30 APRILIE 1954 —

16 PAGINI — 75 BANI

Anti-birocrații... birocrații

O poveste care nu e basm

de ȘT. HORIA

Intr-o zi, simții din nou nevoia de a-mi spune cuvîntul într-o anumită chestiune. Așa sînt eu: cum se întîmplă ceva, pun mîna pe condei.

Vasăzică, în ziua aceea, pusei punct, mă iscălii în josul ultimei pagini, și pornii către redacția cu pricina. Dece „cu pricina“, veți vedea mai la vale.

Un tînăr redactor — bun băiat! — mă pofti să iau loc.

— Am adus un manuscris, zic, în legătură cu...

— Da, zice el, bine ai făcut. Tocmai ce ne trebuia. Lasă „bucata“ aici, și dă-ne un telefon poimîine! Pînă atunci o citim noi, toți tovarășii din secție, și vedem ce e de făcut.

— Noroc!

— Noroc!

„Iată niște oameni de acțiune“, îmi zisei, și mă întorsei la treburile mele, cu inima ușoară.

A treia zi, la aceeași oră, pun mîna pe telefon și-l cer pe tînărul redactor care s-a arătat atît de binevoitor.

— Nu-i aici! Îmi răspunde o voce subțirică. Dar pe la ora prînzului îl găsiți cu siguranță.

— Bine, o să revin pe la ora prînzului.

Mai aștern câteva pagini pînă la ora prînzului, și pun iar mîna pe telefon:

— S-a întors tovarășul?

— Care tovarăș?

— Tovarășul despre care — și îi amintesc vocii subțirele că nu-mai cu vreo două ceasuri mai înainte îmi spusese să revin în jurul orei prînzului.

— Nu știu cu cine ați vorbit, face bine cunoscuta voce subțirică — pentru că nu eram eu! Cît despre tovarășul pe care-l căutați, e la masă.

— Bine, spun, dumneavoastră nu sînteți tot din secție? N-ați putea să-mi spuneți ce-a rămas cu un material cu titlul cutare, al tovarășului cutare, pe care l-am predat în ziua cutare?

— Habar n-am! mărturisește vocea plină de candoare. Vorbiți cu tovarășul căruia i-ați predat manuscrisul, și vă veți lămuri. Pe la trei îl găsiți precis aci. Sau, mai bine, mline dimineață, cum vine.

Am lăsat receptorul în furcă, oarecum perplex. Să fie ceva în ne-regulă cu materialul, și colectivul secției se jenează să mi-o spună? Îi știu oameni deschiși care se pricep să facă o critică tovarășească. Nu. Trebuie să fie altceva

Desen de H. LERU

Ah, de unde ai acest desen fantezie?
— Nu-i fantezie, e exact stola ta după primul spălat!

În dimineața următoare, cînd știu că tînărul redactor obișnuiește să vină la birou, formează din nou numărul. Răspunde din nou vocea subțirică.

— Alo, tovarășul X e acolo?

— Nu, tovarășe. E într-o ședință.

Om sînt. Îmi pierd răbdarea.

— Păi, bine, tovarășă, nu-mi spuneai dumneata ieri, că dimineața, la începerea programului, pot vorbi cu el?

Vocea devine brusc iritată:

— Da, tovarășe, dar de unde să știu eu că se va fixa o ședință? Reveniți dumneavoastră mai spre prînz, și-l găsiți în mod sigur.

— Știu, dar dacă se fixează cumva o altă ședință? Așa încît, te rog, cînd iese din ședință, întreabă-l dumneata ce se aude cu materialul cu titlul — prezentat de... și al cărui rezultat trebuia să-l capăt de câteva zile. Înțelegi — e o chestiune de actualitate. Da, da! Mulțumesc! Pe la 11? Bine!

Eh, îmi zic: tovarășă e binevoitoare și, la urma urmei, pînă la 11 nu mai sînt decît două ore.

Ora 11 mă prinde în tramvai. Sar jos la prima stație și introduc o monedă în primul telefon public întîlnit în cale.

— Cu tovarășul X, vă rog!

— N-a venit azi!

Simt că voi exploda și fac un efort supraomnesc să mă stăpînesc:

— Păi, bine, tovarășă! Abia acum două ceasuri îmi spuneai că e într-o ședință, și acum zici că nici n-a dat pe la redacție?

— Ah, tot dumneavoastră sînteți?

— Eu, altul, oricare!

— Da, tovarășe, dar ședința s-a terminat de mult, și pe el nici nu l-am văzut. Ah, un moment. Îmi spune cineva că a lăsat vorbă că revine la 2,30. Da, precis! La 2,30 va fi aici! Noroc, tovarășe! Noroc!

La 2,30 aud — înșfîșit — în receptor vocea mult visată.

— Să trăiești, tovarășe!

— Noroc! Ei, ce se aude? Merge?

O ezitare, aha, oarecari modificări, gîndesc.

— Uite, tovarășe — spune vocea — materialul dumitale a trecut mai întîi pe la șeful secției noastre, tovarășul Y. Numai după ce referă el, citim materialele în colectiv.

— Și încă nu l-a citit el, anticipez eu, cu sufletul la gură.

— Ba... eu cred... că da! Dar vezi... e pe teren acum... și se întoarce abia poimîine!

A trecut o săptămînă. „Poimîine“ a venit.

— Cu tovarășul Y, vă rog!

— Încă nu s-a întors de pe teren. Mîine, însă, va fi aici!

A mai trecut o zi.

— Alo, cu tovarășul Y, vă rog!

— Nu e aici.

— Încă nu s-a întors de pe teren?

— Ba da. Dar nu e în birou. Reveniți.

După trei zile.

— Cu tovarășul Y, vă rog!

— A telefonat că e bolnav.

După alte trei zile.

— Cu tovarășul...

Au trecut două săptămîni de cînd am predat materialul. Intr-o zi îmi spun:

— Ce-ar fi să cer articolul înapoi? și pun mîna pe telefon.

— Alo, cu tovarășul X, vă rog, și-l numesc pe cel care-mi promise cu atîta entuziasm manuscrisul.

— A, dumneata? Îmi răspunde redactorul. De cînd te căutăm. Vino să-l discuți cu noi! Poimîine, la două precis. Te asigur că vei fi așteptat! Tovarășul Y dorește să-ți vorbească personal.

Ziua mult visată a venit. Iau două tramvaie, și, iată-mă, pășind pragul încăperii în care patru tovarășii cu trageri de inimă mă așteaptă numai pe mine. Șeful secției îmi dă mîna, vechiul meu cunoscut îmi oferă un scaun, ceilalți doi se trag mai aproape. Manuscrisul meu se află pe masă, fără pete, fără însemnări, fără nicio ștersătură.

— Tovarășe, și-am citit bucata, drept să-ți spun n-avem nimic de obiectat.

Ciudat, gîndesc Dece n-au băgat-o în rotativă, atunci?

— E drept, continuă vorbitorul, că există unele mici chestiuni de limbaj, care se cer modificate. Un cuvînt ici, o expresie colo. Dar asta se poate face foarte ușor.

— Atunci, — zic — să fac corectările chiar acum și... să-i dati drumul.

Patru perechi de ochi se pleacă, cu o oarecare șfială.

— Da... continuă tovarășul Y, șeful secției... Desigur că ai să faci corecturile. Asta, pentru perfecționarea lucrării dumitale... Pentru ridicarea măiestriei dumitale artistice... dar...

Îl privesc bănuitor.

— La ora actuală, pentru noi bucata aceasta e depășită! Și mă privește, solicitîndu-mi înțelegerea. Apoi adaugă repede: dacă ne-ai fi adus-o acum trei săptămîni, de exemplu!

Mă ridic.

— Tovarășe, mîine se împlinesc trei săptămîni de cînd am predat manuscrisul...

— Am auzit! Dar o serie de condiții obiective...

— Și apoi, continui iritat (hotărît, trebuie să lupt să-mi înfrîng caracterul acesta impulsiv) un material dacă e bun, e valabil oricînd!

— Categorie! Și materialul dumitale e foarte bun! Dar planul nostru e acoperit pe trei luni. Nu-i păcat să aștepti atît? Hotărît că-l vei putea publica oriunde în altă parte. Iar nouă, scrie-ne ceva despre... manualele școlare!

Nu mai știu cum m-am pomenit în autobuz, cu manuscrisul în buzunar.

Șed pe bancă și-mi simt degetele tremurînd. Trebuie să fac ceva, să-mi abat gîndurile. Din buzunar scot un ziar. Ziarul din redacția căruia am plecat. În prima pagină, un titlu pe două coloane: „Să combatem din răspuțeri birocratismul“.

CÎNTEC VESEL

Versuri de I. BERG

Muzica de
FL. DELMAR și A. GIROVEANU

VERS

vorbit...

1. Lia îndrumă firul de spumă ca de obicei... (ca de obicei) Ghețele albe
2. Iar Mircea țese pânză pe alese cum alta nu-i! acelaș Șef de echipă
3. Mircea și Lia strâng bucuria zilei de spor Seara sub lună

2/4 mf.

vorbit...

ca niște salbe cresc cu temei. (cresc cu temei) Sus pe tăbli - e
nu-istau o clipă ochii căprui... acelaș Sus o să gea - tă
sorb împreună clipe de dor... " C-un vîrf de ra - ză

p

vorbit...

meș - terul scri - e , graficului ei : (graficului ei) fluerat a
mîn - dră a - ra - tă , graficului lui : acelaș mirare!
lu - nă no - tează , graficului lor : pauză

f p.

REFREN

fluerat

1. Azi la marșrut un re but
2. Azi la țesut nici un re but
3. Și la sărut nici un re but

Ultimele patru măsuri pot servi ca introducere și ritornelă

ff f

Lia îndrumă
Firul de spumă,
Ca de obicei.

Ghețele albe,
Ca niște salbe,
Cresc cu temei.

Sus, pe tăblie,
Meșterul scrie,
Graficului ei :

Azi la marșrut,
Niciun rebut!

Iar Mircea țese
Pânză pe-alese,
Cum alta nu-i.

Șef de echipă,
Nu-i stau o clipă
Ochii căprui.

Sus o săgeată,
Mîndră, arată
Graficului lui :

Azi la țesut,
Niciun rebut!

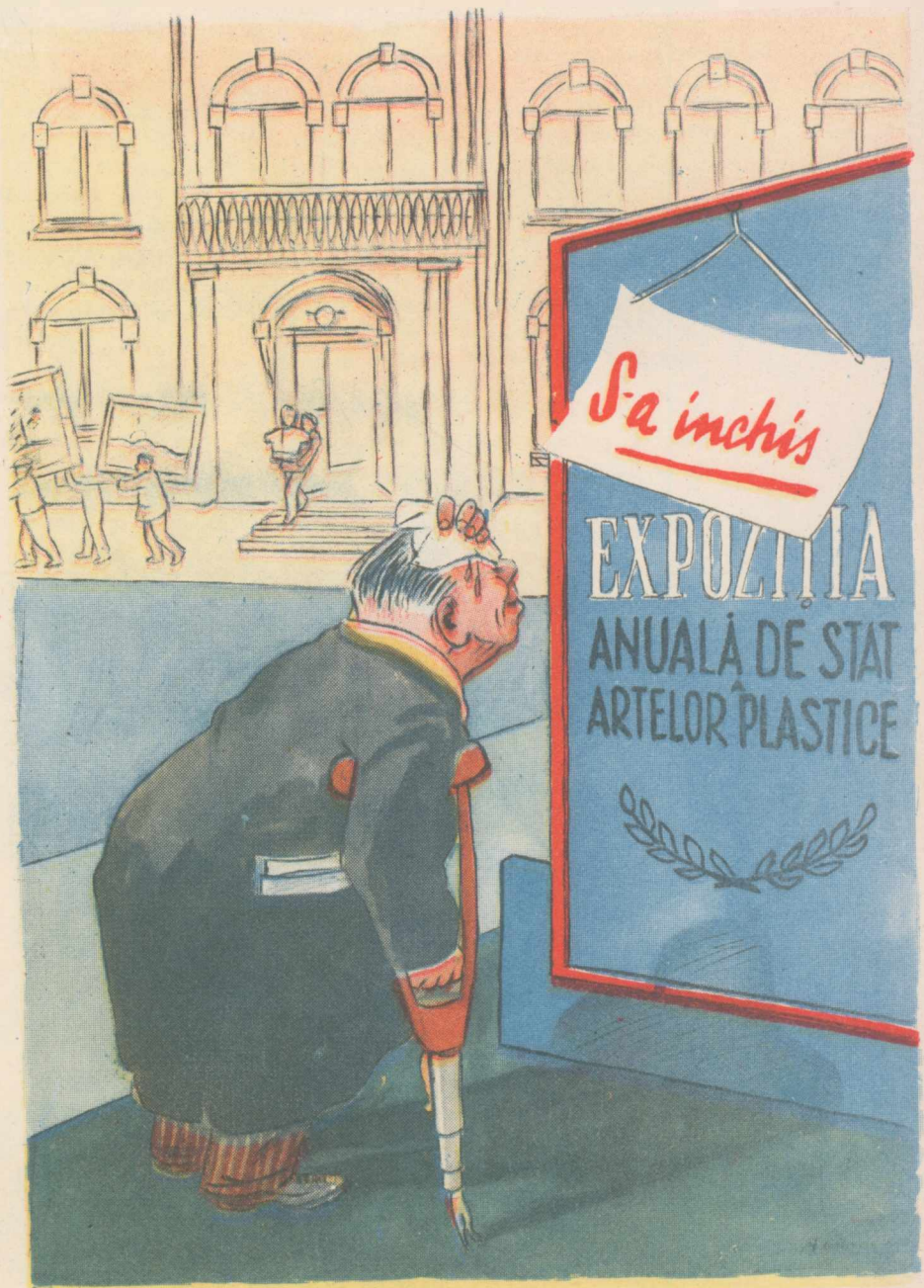
Mircea și Lia
Strîng bucuria
Zilei de spor,

Seara, sub lună,
Sorb împreună
Clipe de dor.

C-un vîrf de rază
Luna notează
„Graficului” lor:

Și la sărut
Niciun rebut!

I. BERG

CRITICUL DE ARTĂ: — Slavă domnului, am întîrziat!...

Desen de ADRIAN LUCACIU

Cei 4 din Sighisoara

de IOLANDA PROCA

Soarele trimitea cu dărnice raze călduțe, îmbrăcînd orașul într-o poleială veselă, strălucitoare. În lungul străzii, oameni și vehicule grăbeau care încotro. Vitrinele magazinelor, cu gust dichisite, îmbiau cumpărătorii, iar cîțiva ținci neastîmpărați se jucau în nisipul așternut pe aleele grădiniței cu gardul proaspăt vopsit.

Așa arăta în dimineața aceea de vară, strada principală a pitorescului oraș Sighisoara. Iată însă că la capătul străzii, trecătorii s-au oprit pe neașteptate, întorcîndu-și privirile spre colțul celălalt al străzii. Intr-adevăr, de după colț, aliniați în coloană, unul în spatele celuilalt, păseau patru oameni, patru sighisoareni. În fruntea coloanei se afla fostul președinte al Sfatului popular orașenesc, Nicolae Tornea; în spatele său urma vicepreședintele Sfatului, apoi șeful Secției Gospodăriei Locale, și, în sfîrșit, șeful secției Secretariat. Pășeau tanțoși, purtînd fiecare în brațe cîte... un purceii...

În fața unui asemenea cortegiu, cei mai mulți dintre sighisoareni au rămas trîzniți, privind coloana celor patru mușchetari, care înainta cadențat în ritmul... guițăturilor sălbaticale ale purceilor înnebuniți de spaimă.

— Unde i-ați cumpărat, tovarăși? prinseră a întreba cîțiva trecători.

— Guiț! Guiț! au răspuns în cor purceii, acoperind blîbielile celor patru.

Povestea e simplă. Purceii au fost „cumpărați” de cei patru șefi, dela Gospodăria anexă a Sfatului popular. Responsabilul Gospodăriei n-a vrut cu niciun chip să-i vîndă:

— Sînteți persoane particulare și nu aveți dreptul să luați purceii, spunea responsabilul.

— Noi sîntem persoane oficiale! au răspuns cei patru, scoțînd legitimațiile, și vîrîndu-le sub ochii speriați ai responsabilului.

— Bine, bine, murmură el sfîlnic, sînteți totuși persoane particulare.

— Persoane particulare? Noi? Îți dai seama de gravitatea afirmațiilor dumitale? Eu sînt vicepreședintele Sfatului, tovarășe! Sector socialist! Înțelegeți? Socialist, nu particular! Unde-s purceii?

În fața acestei situații cei patru purceii autrecut în patrimoniul tovarășilor dela sfat... Și alaiul s-a așternut la drum. După o bucată de vreme, vicepreședintele întrebă:

— Unde-i ducem? Și slobozînd o injurătură, trecu purcelul în mîna stîngă, iar cu dreapta își scoase batista din buzunar ca să-și ștergă haina...

A doua zi, în urma unei ședințe furtunoase, cei patru din conducerea Sfatului au hotărît să-și aloce o... gospodărie anexă, în care, sub părinteasca lor oblăduire, cei patru purceluși să crească mari, frumoși și fără grija zilei de mîine. Profitînd de faptul că un cetățean, pe nume Zakel Ioan, renunțase la terenul închiriat, președintele, vicepreședintele și cei doi șefi de secție s-au sacrificat luîndu-și pe cap cele două hectare și jumătate de pămînt. Ei, dar două hectare și jumătate nu e glumă. Oricît ar fi cei patru rîmători, purceii de președinte, de vice sau de șef de secție, tot le era prea mult atîta pămînt pentru zbrănguială. Soluția a fost găsită de îndată:

— Pe terenul ăsta trîntim o gospodărie anexă să-i meargă vestea. Sau nu, mai bine li zicem „lot zootehnic”. E mai de prestigiu. De acord?

— De acord! a răspuns unul dintre „acționari”. Treaba asta necesită însă cheltuieli, oameni, mașini, unelte.

Președintele zîmbi superior și ceru ca în cîteva minute, paznicii, portarii, îngrijitorii și toți oamenii de serviciu ai Sfatului să fie strînși în curte.

— Tovarăși — își dresă președintele glasul, după ce oamenii s-au adunat. — Iată, noi,

conducătorii Sfatului am hotărît să facem o excursie de plăcere. Ce ziceți?

— Mergem! Mergem! Dar unde?

— Unde? Las' c-o să vedeți voi unde.

Și pînă să se dumirească, „excursionistii” s-au pomenit într-un autocamion al Sfatului și p-aici ție drumul. Abia de-au mai apucat cei patru să zvîrle înăuntru vreo 20—30 de sape, hîrlețe, lopeți, să aibe oamenii cu ce să se distreze în excursie.

Pînă la urmă, cei patru s-au dovedit a fi niște destoinici responsabili sportivi.

Aplicînd metode dintre cele mai originale, au reușit să organizeze tot mai dese excursii în pitoreștile regiuni ale „lotului zootehnic”... Aici, „excursionistii” Sfatului erau împărțiți în grupe pentru a-și putea trece mai ușor probele sportive: alpinistii urcau sus pe care și aruncau snopii în gura batozei; cei antrenați în ridicarea greutăților cărau saci încărcăți cu grîne, iar crosiștii alergau cu sacii la hambare. Ce mai încolo încoace, se transformase „gospodăria anexă” într-un veritabil stadion sportiv.

Pentru a duce la bun sfîrșit această competiție originală, cei patru gospodari au pus la bătaie și atelajele Sfatului popular. A mers totul strună pînă la predarea cotelor către stat. Cum niciunul din cei patru nu avea studii contabile, s-au încurcat sărmanii în socoteli și au predat mai puțin cu 25%.

— Ce ne facem, fraților, dacă vine un control?

— Și ce-i dacă vine? E terenul lui Zakel Ioan.

— A fost, acum e al nostru!

Vicepreședintele se înfurie:

— Naivule, terenul e al lui Zakel. Am avut noi grijă să nu anulăm contractul lui.

— Ei, așa da, atunci e legal!...

În ziua împărțirii pe din patru a veniturilor, conducătorii Sfatului au făcut un bairam de pomină, la care au invitat pe toți acei care au contribuit la propășirea „lotului zootehnic”. A fost un ospăț ca în basme. S-au tăiat porci și s-au băut 300 litri de bere. Au fost invitați și cei patru purceii, care au luat loc pe frigare...

Mai mare păcatul că, spre sfîrșitul ospățului, s-a deslănțuit o păruială în toată regula între cei patru șefi. Din cauza împărțelii.

— Dumneata? Dumneata să iei mai mult decît mine? Pentru ce, mă rog? Pentru că ai rulat cu 5000 lei mai mult decît îți permite legea? Nu admit! zbiră unul din ei, strîngîndu-și în palmă cele trei măsele scoase.

— Și pentru ce, mă rog, să iei dumneata două părți? Pentru că încerci să prezinți date care nu corespund?... Și cel de-al doilea își șterse furios de pe obraz conținutul unei sticle cu bere, care îl răcorise în timpul discuției.

— Stați, fraților! În cazul ăsta, mie mi se cuvine cel puțin patru părți. Am muncit cel mai mult! N-am făcut nimic: nici procese verbale, nici acte de evidență.

— Tovarăși, nu vă certați și nu vă lăudați! Am muncit toți cu rîvnă și cu interes. Vom primi fiecare partea care ni se cuvine...

Asta cerem și noi: să primească fiecare ceea ce i se cuvine.

— Dragă, nu găsesc just că-l totuși pe Popescu, inginer agronom drept contabil la secția silvică!

— Știi că ai dreptate!?! O să-l mut, contabil la secția agricolă.

Desen de A. PAVEN

Spirit de discernămint

de I. SEBASTIAN

23 martie

Azi abia am ajuns la minister, când șeful serviciului m-a și chemat în biroul său.

— Tovarășe inspector, mi-a spus el solemn, îți încredințez anchetarea unui caz grav. Cazul contabilului Ionică Belea... Te urci rapid în rapid, (șeful a clipit șugubăț) și pleci la Birlad. Vezi, fii atent. De felul cum întreprinzi ancheta aceasta depind multe. Știi, mi-a șoptit el, de acest caz se interesează personal, tovarășul director general!

— Tovarășe, îmi pare rău...N-aveți încredere? am făcut eu ofensat?

— Ei și dumneata acum, m-a îmbunat șeful. Prea iei toate în serios. Știi doar că ori de câte ori trebuie întreprinsă vreo anchetă mai dificilă, dumitale și-o încredințez. Avem puncte de vedere comune... Nu s-a întâmplat niciodată ca anchetele dumitale să nu-mi confirme presupunerile. Ce mai încolo-ncoace, am încredere oarbă în spiritul dumitale de discernămint!

Aprecierile șefului m-au copleșit. Am mulțumit ceremonios și am ieșit deandratelea din birou.

24 martie

Plecat rapid la Birlad cu rapidul. Anchetat și mai rapid cazul Ionică Belea. Apoi ca să nu zdruncin încrederea oarbă pe care o are șeful în spiritul meu de discernămint m-am apucat să întocmesc referatul...

Contabilul Ionică Belea? Un calomniator! Nimic din tot ce susține nu corespunde realității. Simple calomnii. Are lipsuri serioase în muncă, etc. Și am continuat așa referatul. Cinci pagini scrise mărunt.

Apoi am mai întocmit un referat.

Tovarășul contabil Ionică Belea? Un om admirabil! A fost pur și simplu defăimat. Simple calomnii! Muncește cu mult suflet. Bine pregătit din punct de vedere profesional, etc. etc... Și-am continuat tot așa alte cinci pagini.

Am împăturit apoi cele două referate. Ca de obicei, pe cel nefavorabil l-am pus în buzunarul din dreapta, iar pe cel favorabil în buzunarul din stînga. Apoi m-am urcat în tren și-am făcut cale-ntoarsă.

25 martie

Șeful m-a întâmpinat cu un zîmbet larg. Era și directorul de față.

— Ei, ia spune, a început șeful, ce-ai găsit? Ghicesc după chipul dumitale... Nu-i așa că referatul este nefavorabil?

— Bine-nțeles! am arobat eu. Aveți un fler extraordinar. Nimic nu vă scapă! Și am raportat verbal, cu lux de amănunte cum stau lucrurile cu Ionică Belea... Un intrigant... un calomniator... un om de nimic... Și așa mai departe.

— Tre-bu-e în-lo-cu-it! a conchis șeful, scandînd fiecare silabă.

— Poftiți și referatul.

L-a luat directorul. Și-a aruncat privirea pe prima pagină parcurgînd cîteva rînduri, apoi a devenit subit atent.

— Mda! interesant, murmură el după ce a terminat de citit, și mă privit insistent.

— Dumneata l-ai citit? s-a întors directorul către șeful meu. Nu? Atunci citește-l!

Flsticit, șeful și-a pus ochelarii, a luat referatul, privind-mă nedumerit, și a început să citească.

Am observat că-i năvălește singele în obraz și că se face stacojiu. Apoi s-a-ngălbenit. Mi-a aruncat peste ochelari o privire distrugătoare și a continuat să citească.

M-am neliniștit deabinelea cînd l-am văzut pe șef că se învinețește. „Ce o fi cu el?” mi-am spus eu. O fi bolnav?”

Deodată, m-a străfulgerat un glînd. Mi-am pipăit buzunarul din stînga. Am simțit foșnind hîrtia celuiilalt referat. L-am scos încet din buzunar, așa, ca pe o hîrtie lipsită de importanță, am desfăcut un colț și-am privit... Adică, „privit” este un fel de a spune, căci în clipa aceea mi s-a întunecat înaintea ochilor și n-am mai văzut nimic. Referatul nefavorabil.

26 martie

Astăzi am să mă duc la Tăsică, bunul meu prieten. Am să-i povestesc ce năpăstă a dat peste mine. Tocmai peste mine care sînt înzestrat cu un asemenea spirit de discernămint. Și pentru ce toate acestea? Pentru simplul motiv că am băgat hîrtia din buzunarul stîng în buzunarul drept. Dar ce spun eu. De fapt, năpasta mi s-a tras fiindcă am băgat referatul din buzunarul drept în buzunarul stîng! Oricum, Tăsică trebuie să mă ajute. O să-mi găsească el o altă slujbă! Poate că tot de inspector... Dealtfel, cu spiritul meu de discernămint nici nu cred că mi s-ar potrivi vreo altă slujbă.

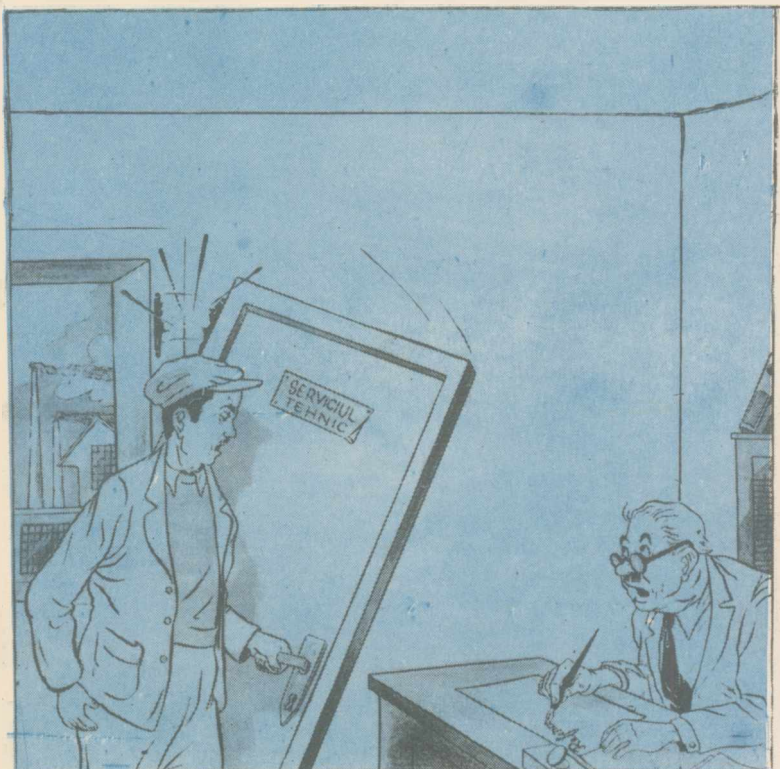
Unii responsabili de restaurante se „nervează” dacă un consumator îndrăznește să ceară condica de reclamații.

— E unul care insistă să-i dăm registrul de reclamații din casă. Pot să-l scot?

— Da! Scoate-l... din local dacă mai insistă!

Desen de V. TIMOC

— Cum, tovarășe, vrei să-mi spui că balamalele fabricate la întreprinderea noastră nu sînt bune?...

Desen de ADRIAN DRAGOMIREȘCU

CONTROL

de SADI RUDEANU

S-au întâmplat cele pe care o să vi le povestesc mai jos, înainte cu câteva luni. Cam prin luna noiembrie a anului 1953. Și de mult socoteam să aștern pe hîrtie întîmplarea asta, că tare-i plină de învălminte, și-i păcat să n-o aflați, ca s-o povestiți la rîndul dumneavoastră și altora, că așa, din gură în gură, o ajunge unde trebuie. De aceea, zic, s-o iau dela începutul ei, cum e rostul la toate povestirile. Lucrurile s-au petrecut în comuna Bisoaca din raionul Beceni. Era zi de tîrg. Și tocmai o zi ca asta, o alese inspectorul raional C.S.C.P.A., Ștefănică Ion, să vină la Bisoaca, să controleze mersul colectărilor. Așa fusese socotit, în planul lui de muncă, și nu poate nimeni spune că socotise rău. În zi de tîrg, vin oamenii în piață cu produsele și atunci poți găsi chiaburii, care pentru colectare au de dat numai oftaturi, iar pentru tîrg scot din ascunzișuri, cele care, de drept, se cuvin Statului.

A socotit bine Ștefănică, și cum la el planul de muncă nu-i numai pe hîrtie, iată-l pe teren, în tîrg la Bisoaca. Se gîndea acum inspectorul cum să înceapă controlul. Cînd deodată... îi apare în față, omul nimerit: Negru Stan, agent colector în comuna Bisoaca. Și-au dat binețe inspectorul și colectorul, apoi, Ștefănică a rostit, încruntat:

— Cum merg pe aici colectările, tovarășe?

Agentul și-a răsucit mustața stufoasă, clipind repede și cu subînțeles.

— Păi, merg, tovarășe inspector.

— Să-mi faci un raport, colectorule, a spus Ștefănică.

— Scris?

— Verbal! Nu-i timp de scris. Fă un raport verbal! Așa, ca în ședință! Acu' pe loc!

Om de acțiune Ștefănică și deloc birocrat. Vezi însă că în piața din Bisoaca, nu prea era loc potrivit pentru ședință.

— Să intrăm undeva! propuse agentul.

— Unde? se încruntă iar inspectorul.

— Păi, eu zic... aici la cooperativă. Avem acolo și masă și scaune...

Se gîndi câteva clipe inspectorul Ștefănică, apoi amintindu-și că sarcina fiecărui cetățean cinstit este sprijinirea cooperatiei de consum, hotărî și el, să nu piardă ocazia, și s-o sprijine. Așa că intrară în cooperativă. Se așezară oamenii la o masă.

— Deschid ședința, rosti Ștefănică... Ordinea de zi, este următoarea, la punctul unu...

— Are niște ouă fierțe, spuse agentul...

— Bine, aprobă inspectorul! La punctul doi...

— Le-a adus parizer proaspăt, îl întrerupse din nou colectorul, care cunoștea bine rosturile la cooperativă.

— Să vie și parizer, comandă Ștefănică. Dar la punctul trei ce luăm?

— Eu zic să ne frigă niște cîrnați! propuse Negru Stan.

Ștefănică se declară de acord și cu punctul trei. Apoi consultînd ordinea de zi, observă că lipsea un punct.

— Ce facem la „diverse“ colectorule?

Colectorul își răsuci iar mustața și închise pișicher un ochi:

— La diverse? Are un pelin...
Un ospătar a adus îndată pe masă, toată „ordinea de zi“: ouăle, parizerul, cîrnații și ședința a început.

— Și, zici că stai bine cu colectările, tovarășe? întrebă Ștefănică în timp ce consuma punctul unu.

Negru Stan, tocmai rupea o bucată de pline.

— De rață, tovarășe inspector.

— Ce, de rață?

— Ouăle!

Ștefănică a dat satisfăcut din cap și n-a mai spus nimic. Cînd au ajuns la punctul doi, i-a făcut semn cu furculița colectorului:

— Tovarășe Stan! Să intrăm și în „diverse“!

Și pelinul auriu a curs în pahare, odată, de două ori, de trei ori, pînă cînd ouăle, parizerul și cîrnații au dispărut ca într-un tunel adînc, prin gura mereu în mișcare a inspectorului venit în control.

Dar, ca la orice ședință, punctul „diverse“, a fost cel mai lung. După un timp, inspectorul și colectorul, sprijiniseră cooperatia cu cîteva sticle, așa că ajunseseră și ei în situația de a avea acum, nevoie de sprijin. Ștefănică, nu mai era încruntat. Era vesel.

— Eu, tovarășe, îi spunea el colectorului care îl asculta smerit, nu sunt om de birou! Eu, tovarășe, am planul meu de muncă!

— Așa e, tovarășe inspector, întări colectorul.

— Și eu, continuă Ștefănică plin de avînt și de pelin, dacă am avut în planul de muncă control pe teren la Bisoaca, uite-mă pe teren! Este?

— Este! rosti colectorul.

— Păi, atunci, și inspectorul ridică paharul gol, ia mai toarnă niște „diverse“!

Intr-un tîrziu Ștefănică și-a amintit că se află în ședință.

— Tovarășe, făcu el, trebuie să tragem... concluziile!

Negru Stan, ridică privirea nedumerită spre inspector. Apoi pîrînd că a înțeles despre ce vorba, zîmbi și se aplecă peste masă la urechea lui Ștefănică.

— Știu eu pe unul Dumitru Chivoreanu, aici aproape. Are o țuiculiță, să dai cu căciula-n clinică!

Și cei doi, au hotărît să meargă la Chivoreanu, să tragă... concluziile. Cînd au ieșit din cooperativă erau atît de apropiați unul de altul, înclin se părea că fiecare se sprijină pe picioarele celuilalt. În piață, la ivirea lor, s-a produs turburare printre chiaburi. Cei care se simțeau cu musca pe căciulă, începură să-și ascundă în grabă, produsele sustrate dela colectare.

— Fraților, rosti unul speriat, uitați-vă la ei! Merg în zig-zag, ca să nu-i putem ocoli! Trebuie să rămînem pe loc!

Și au rămas chiaburii pe loc, iar inspectorul și agentul, au mers înainte. În zig-zag au mers pînă s-au oprit la Dumitru Chivoreanu. Acolo țuică. Tare și multă.

— Grozavă! a spus Ștefănică.

Pe urmă n-a mai spus nimic. N-a mai spus nimic pînă scara, cînd s-a ridicat de pe scaun și a căzut pe pat. Intr-un tîrziu, a vrut Chivoreanu să se culce. Dar Ștefănică, ațîrna greu și de cîte ori îl zgîlția Chivoreanu, spunea inspectorul ridicînd o mîină în aer:

— Eu, tovarășe... cînd am în planul de muncă... control... merg pe teren... că... nu poți... să faci în birou... ce faci pe teren... este!

Și, la căpătîiul lui, colectorul, dădea de fiecare dată smerit din cap:

— Este, tovarășe inspector...

Un președinte de gospodărie colectivă care nu s-a pregătit de primăvară

INTERZIC/

Desen de I. DORU

FAPTELE

nifestații împotriva prezenței lor se produc adesea, ca, de pildă, la Karachi, capitala Pakistanului. Ce nu s-a știut, până deunăzi, este că aceste misiuni speciale prezintă o grozavă primejdie pentru echilibrul mental al membrilor guvernelor pe lângă care sînt acreditate.

Alarma a fost dată de agenția France-Press care anunță că în Tailanda generalul Fao Sriyanond, ministru - adjunct al afacerilor interne, înspăimîntat de „creșterea îngrijorătoare a numărului personalităților politice cu min-

tea dezechilibrată s-a văzut nevoit să ia măsuri urgente. Intre altele, el a dispus înființarea unui spital, anume pentru asemenea „cazuri speciale“.

De unde se vede că membrii misiunilor speciale nu sînt numai agenți ai serviciilor americane de spionaj ci și agenți patogeni cari așa cum păduchele propagă microbul tifosului exantematic — răspîndesc în jurul lor baccilul „forrestalitei“, cumplita boală care face atît de crunte ravagii în S.U.A.

O ÎNTÂMPLARE CU TÂLC

de ȘTEFAN HORIA

Nu e mult de cînd tribunalul suprem din S.U.A. a fost scena unei aprigi dispute izbucnită, nu între doi simpli cetățeni — cum s-ar putea crede — ci între... două din cele 48 de state care compun țara de dincolo de ocean. Mai mult, n'a fost o dispută simplă, ci o bătălie în lege, în jurul... Statuiei Libertății.

S-ar putea crede că simbolul a ceea ce este un lucru scump pentru majoritatea omenirii — libertatea — a trezit în sufletul reprezentanților oficiali ai celor două state, sentimente de mult îngropate în țara drapelului cu stele și gratii. S-ar putea crede că torturați de amare muștrări de conștiință, reprezentanții oficiali ai statelor New Jersey și New York s-au încăierat pentru Statuia Libertății, în dorința de a obține pentru cetățenii pe care îi „reprezintă“, dacă nu o libertate palpabilă, cel puțin simbolul acelei stări de lucruri mult rîvnite.

Aș! Gentlemenii din New York și New Jersey au lămurit lucrurile în fața tribunalului suprem în așa fel, încît orice interpretare de natură să trezească bănuielile unui Mc Carthy, spre exemplu, să fie înlăturată.

Pasămite, Statuia Libertății se află pe o insulă, numită Bedloe, iar această insulă, la rîndul ei, se află în mijlocul — dar chiar în mijlocul — fluviului Hudson, hotar între statele New York și New Jersey. Și atît de „în mijloc“ se află insula cu libertatea mult rîvnită, încît atunci cînd s-a trasat hotarul dintre cele două state, nimeni n-a știut să hotărască cui i se cuvine statuia. De aci, gilceava.

A cui o fi femeia aceasta cu facla stînsă? Mister, senzație, groază — ca într-un film „made in Hollywood“.

Pînă la urmă, în lipsa unui Solomon cel înțelept, judecătorul suprem, Thomas L. J. Cocoran, a luat eroica hotărîre de a atribui insula, împreună cu prețioasa ei relicvă, statului New York. Și cu asta — basta!

...Dar întîmplarea nu s-a oprit aci. Și iată cum tîlcul „măreței“ lupte dusă de către iluștrii reprezentanți oficiali ai „libertăților“ americane a ieșit la iveală, ca untdelemnul pe apă.

Hotărîrea judecătorească a fost atacată de cei din New Jersey, iar ca mărturie, ei au adus depozitia unei doamne, o anume Evelyn Hill. Aceasta, a declarat cu necaz că, în calitate de concesionară exclusivă a standului de suveniruri și sandviçuri dela poalele statuiei disputate, ea nu poate susporta jurisdicția statului New York, care a impovărat-o cu biçuri de 2800 de dolari, și că preferă jurisdicția statului New Jersey... care lasă mai ieftin. Pentru a-și sprijini cererea, a invocat argumente de natură istorică, ce merg înapoi, pînă la anul 1664... deși la acea dată exista o oarecare libertate în America cu toate că statuia lipsea.

Cum s-au terminat lucrurile, nu știm. Se pare însă că judecătorul Cocoran a rămas la punctul său de vedere, astfel că statul New York va continua să încaseze impozite grase pe suvenirurile și pe dulciurile dela poalele statuiei pentru care se bat două state.

Concluzia? O formulează astăzi orice american cinstit care reflectează o clipă la incidentul de mai sus, etalat cu lux de amănunte în presa de dincolo de ocean: pe lângă lacrimile milioaneilor de cetățeni din S.U.A., care de mult și-au pierdut libertățile, ce mai contează lacrimile guvernanților din New Jersey, care n-au pierdut decît o biată statuie?

Există însă încă o versiune și anume: guvernanții din New Jersey nu se bat pentru monument. Pentru șperțul făgăduit de doamna Evelyn Hill.

TRATATUL ȘTREANG

SCELBA: Ce garanții putem să dăm Italiei ca să adere la tratat?

ADENAUER: — Ștreangul este făcut din fibra cea mai bună.

Desen de CIK DAMADIAN

INSTANTANE

de NICUȚĂ TĂNASE

Până acu' luam apă în gură și-mi frecam dinții cu degetul. De când a venit bucureșteanul ăla la noi, s-a schimbat socoteala. L-am pus pe tata să-mi cumpere periută și pastă la fel ca ale bucureșteanului.

Bucureșteanul ăsta a venit la noi, în Ciuceni, să se însoare. I-a căzut cu tronc o ciuceancă. Las' că la noi sînt fete frumoase. Frumoase rău. Și pe cine crezi c-a pus ochii? Pe vară-mea, Iconia. Pe fata lu' unchi-meu, Păscuț. Nu știu cum o cunoscuse. Venise s-o ceară. În noaptea aia a dormit la noi. L-a rugat unchi-meu Păscuț pe tata să-l găzduiască. L-am culcat în camera curată.

Mari șmecheri bucureștenii ăștia... Le merge gura parcă ar fi meliță. Cît a stat la noi, numai el a vorbit. Om deștept. De toate știe. Lucrează

la un minister. Lucru mare să lucrezi la un minister! Zice că prin mina lui trec fel de fel de hîrtii. Și el le îndrumă pe toate, care unde trebuie să meargă. Și hîrțiile secrete tot pe la el trec. Așa zicea. Nimic nu face ministerul fără să știe bucureșteanul. Ce-ar face ministerul dacă ar cădea, doamne ferește, bucureșteanul dintr-un tramvai! La București sînt tramvaie. Și fug repede. Nu s-ar putea descurca ministerul fără el.

A căzut norocul pe capul unchiului meu, Păscuț. Păi știi ce-nseamnă asta? Ce înseamnă ca unul dela minister s-o ia pe fata lui unchi-meu? Pe vară-mea Iconia? Mană cerească! Auzi, să ne încuscrim cu unul dela minister!

— Mă, nene, zice unchi-meu lui tata după ce a plecat bucureșteanul, da' dacă-i ăsta vreun terchea-berchea șapte lei perechea?

— De, știu eu, zice tata, după vorbă nu pare copil prost! E deștept. Te-a procopsit dumnezeu...

Tata se pricepe la oameni.
— Ți-a lăsat adresa? întrebă tata.
— Mi-a lăsat-o.
— Dacă ți-a lăsat-o, e bine. Fă-ți un drum la București și dă și pe la minister. Acolo o să afli.

Avea de gînd să-i facă Iconiei și bucureșteanului nuntă boierească. Cu daruri. Cum se face la București.

Da' n-a făcut. Cum era să facă? Ascultă aici: și-a făcut unchi-meu drum la București. M-a luat și pe mine cu el să-mi arate Bucureștiul. El zicea ca să-mi arate Bucureștiul, 'da' pe mine m-a luat ca să am grijă de cai și de brișcă pînă umblă el la minister.

Am ajuns la București. Am tras la un han pe Chitila. Aici mai era unul din Ciuceni. A' lu' Răducanu. Venise cu marfă la București. Am lăsat caii în grijă lui, și-am pornit-o la minister. Ne ducem la portar. Ii spunem pe cine căutăm. Ne face un bilet de ăla și ne-ndrumă să mergem pe sala aia, pînă om da de o firmă pe care scrie „Registratură”, și că acolo o să-l găsim pe Pascale. Pe bucureștean, Pascale îl cheamă.

Intrăm. Doamne, ce de mai hîrtii!... Un tren întreg de hîrtii în „Registratură” asta! Ce-o face cu atîtea hîrtii? Se-nfîge unchi-miu:

— Tovarășul Pascale e aici?
Răspunde peste ochelari unul bondoc și chel:

— Lucrează aici, dar... el e responsabil cu difuzarea presei în biroul nostru. S-o fi dus după ziare...

Difuzarea presei, pe semne că înseamnă împărțirea ziarelor.

— Dacă vrei, zice ăla mai departe, du-te pînă la centru. Al patrulea birou pe mina dreaptă.

Ne ducem acolo. Întrebăm de Pascale. Afliăm că nu-i acolo.

— S-ar putea să fie la sindicat, că Pascale e responsabil de grupă, își dă cu părerea un om cu vestă neagră.

Cînd a auzit unchi-meu că giner-su e responsabil de grupă sindicală începu să-i ridă mustața. La sindicat, nimeni.

Ne întoarcem la registratură.

— A venit Pascale?

— N-a venit Pascale. Nu l-ai găsit la difuzare?

— Nici la sindicat.

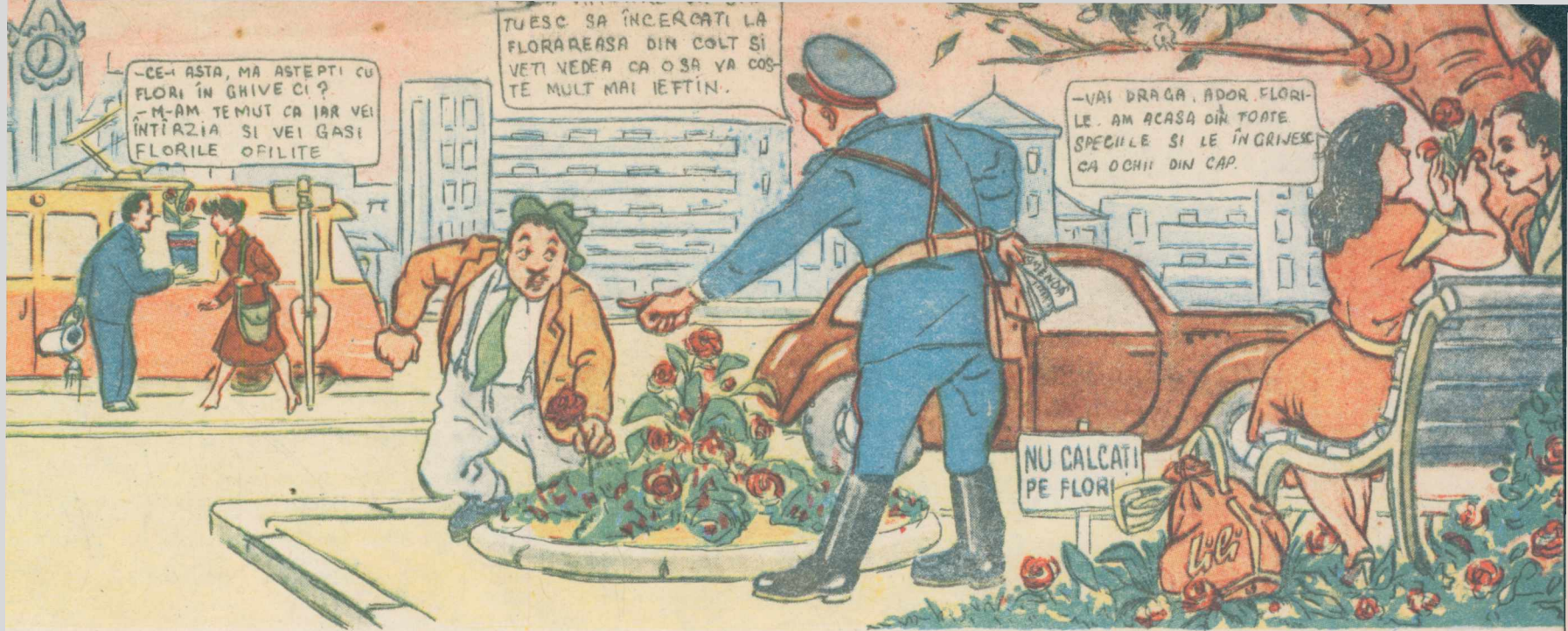
— Atunci trebuie să fie la Casa de ajutor. E băgat și pe acolo. Urcă la etajul trei și cu siguranță îl găsești acolo. La camera 362.

Peste tot e mare. Fără el nu se poate nimic! Am urcat scările la camera 362. Nu e Pascale. Ne ducem iar la registratură. Iar nu e.

— Caută-l la magazia sportivă. O fi după tricouri. Duminică avem cros și el răspunde de crosul ăsta.

Ilustrații de BENEDICT GĂNESCU

Desen de A. POCH

IMĂVARĂ

E și responsabil sportiv! Mare om. N-o să-i mai ajungi în nas nici cu prăjina lui unchi-meu Păscuț cu așa un ginere.

Ne ducem la magazia sportivă. Pascale... maica domnului!

Unchi-meu Păscuț zice să mergem să-l așteptăm la poartă când iese. Ne ducem la poartă. Când ajungem la chioșcu' ăla în care stă portarul, dau cu ochii de bucareștean. Știi unde? La gazeta de perete. Poza lui făcută cu creionul. Ca-n fotografie. Intreg! Dedesubt scria ceva urit despre el. Cum c-ar fi chiulangiu. Adică, umblă hai-hui.

Eu l-aș bate pe ăla care și-a ris de nea Pascale. Ce, nea Pascale e...

S-a miniat și unchi-meu! A rupt poza din gazeta de perete și a băgat-o în buzunar.

Cum să nu se supere? Să-l ocărăscă pe ginere-su?

- Tudore, tu ai băut bere vreodată?
- Am băut, cum să nu beau?
- Mai vrei să bei?
- Vreau.

Am intrat într-o circiumă. Circiumă, de... de București. Elegantă!

A cerut unchi-meu un șap și-o halbă. Șapul pentru mine, halba pentru el. Când eram pe la jumătate, auzim în spatele nostru:

- ...Noroc, Pascale, ce-i cu tine? Zi-i, chiu-lești, chiu-lești...
- Da' ce, bă, o să mă omor toată ziua la birou?
- Și cum ai șters-o?
- Am eu sistemele mele!...

Când a auzit unchi-meu Păscuț, parcă l-ar fi lovit la moalele capului. A sărit ars. M-a luat de mână, și tunde-o! N-am mai stat nici un minut în București. Am dat bice cailor. În cinci ceasuri am fost la Ciuceni. Unchi-meu n-a scos o vorbă pin-acasă. Eu, pe drum, m-am gândit că ministerul se poate descurca și fără Pascale ăsta. Nu e el buricu' pământului, cum am crezut la început.

Când am ajuns acasă, tușă-mea, Ioana, l-a întrebat pe unchi-meu cum e cu Pascale. Unchi-meu a început să-l injure așa de urit pe Pascale, că tușă-mea și-a astupat urechile.

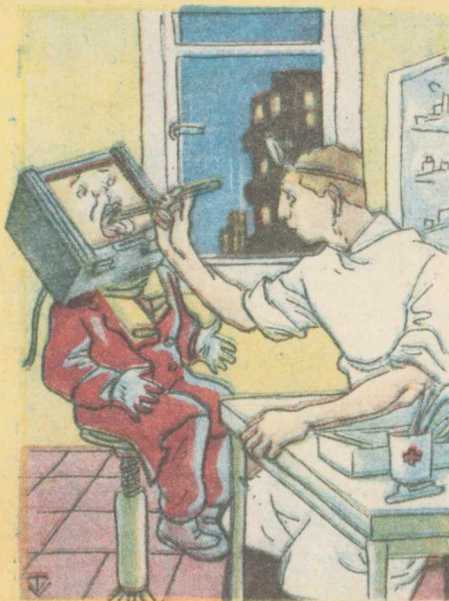
— Nu mai injura, Păscuț, că te-aude dumnezeu!

- Să-și astupe și el urechile.
- Și iar a început să-l injure pe Pascale.
- Clătește-ți gura cu aghiasmă, bărbate, că-l minii pe dumnezeu!

N-a scăpat unchi-meu pînă nu și-a clătit gura cu aghiasmă. El n-are periuță.

Pascale trebuie să vină și duminica viitoare la unchi-meu. Unchi-meu abia-l așteaptă. Il așteaptă cu poza aia dela gazeta de perete. Și-a mai pregătit și-o scatoalcă. O să vină Pascale? Dacă vine, vine degeaba. Nu i-o mai dă pe Icoana. Vorba aia: decît să ia un codaș dela oraș, mai bine un fruntaș dela noi, din Ciuceni! Așa zicea unchi-meu Păscuț. Așa zic și eu!

Ascultătorii difuzoarelor recent instalate în locuințele din raionul 1 Mai, se plîng de tonul răgușit și neclar al acestora.

Desen de V. TIMOC

- Oare unde e cauza răgușelii mele, doctore?
- La centrul de radioficare „1 Mai”

Cîntec

de EUGEN FRUNZĂ

Eh, grădini, cireși în floare,
Foșnitoare ploi,
Piscuri voi, turburătoare,
Mult mi-e drag de voi.

Vinturi line din vilcele,
Noșii de catifea —
Vouă, cîntecele mele
Vi le-aș închina...

Dar mi-e inima vrăjită,
Flacără-i și dor,
Că-i de om îndrăgostit,
De om muncitor.

Și cînd pasul lui străbate
Înflorînd grădini,
Alo mele cînturi toate
Lui i le închin.

Din cauza reparațiilor făcute prost și în grabă de unele S.M.T.-uri, mașinile agricole se strică, puțin timp după ce au început să funcționeze.

Desen de I. DAVIDESCU

- Ce semințe or mai fi și astea, soro?
- Ce ești proastă? Sînt piesele semănătoarei reparate de S. M. T.-ul din comuna noastră

DE PROFESIUNE CRITIC

de VIRGIL PUICEA

— Asta-i, tovarășe Olteanu!... Fiecare cu treburile lui. Dumneata vezi-ți de ale dumitale și lasă-mă pe mine să-mi văd de ale mele!

— Bine, tovarășe Petrescu, dar nu înțelegi!...

— Eu înțeleg foarte bine, dumneata nu înțelegi ce-i aia planificare!

— Asta-i planificare? Repartizezi același număr de mânuși pentru luna ianuarie ca și pentru luna mai? In ianuarie le-am vîndut în două zile și acum or să ne rămînă în rafturi.

— Și ce vrei să fac? Să ți le vind eu?

— N-am nevoie să mi le vinzi dumneata, dar dă-mi marfă de sezon! Ții sandale în magazine pentru lunile noiembrie și decembrie, iar eu am epuizat stocul pe luna în curs.

— Dacă le ții în raft! Bagă-le sub tejghea.

— Bine, dar oamenii au nevoie de sandale, vara!

— Și eu am nevoie de grafice, de planuri, de diagrame. Ia te uită pe pereți. Acolo sînt nopți de muncă, nu glumă! Cum vine un stoc nou de marfă, cum îl impart pe luni și-i fac un grafic pe articole. Așa că am magazinul totdeauna bine asortat.

— Da, vara cu flanele și iarna cu tricouri!...

— Ce să-ți fac dacă fabrica nu trimite mai mult?

— Cum nu trimite? Doar noi le-am descărcat!...

— Am terminat! Te rog să-ți vezi de treburile dumitale. Și să nu mă ții de vorbă. Nu mă stînjești în muncă. Sîntem în întrecere!

— Și eu sînt în întrecere, tovarășe Petrescu. Și dumneata nu mă ajuți să-mi depășesc planul!

— Cum să te ajut? Dece să te ajut? Ce, mi-ai cîntat frumos? Ești frate cu tata? Ori împarți depășirea cu mine?

— Cu dumneata nu e nimic de făcut! O să vorbim noi diseară la ședință!

— Să vorbim, dece să nu vorbim. Crezi că mi-e frică de critică?

— Bine, tovarășe Petrescu. Atunci noroc și... pe diseară.

— Noroc!... Bine că plecași. Colțat al dracului și ăsta. Să vezi că mă critică diseară!... Critică!... Ha! Ha! ha!... Critică, nenșorale? Stai așa!... Stai puțin... Te-nvăț eu ce-i aia critică!... Alo, cu tovarășul Georgescu! Tu ești, Georgescule? Ia vino puțin la mine. Ia și un dosar, să nu zică ăia că stăm degeaba. Da' repede, mă!

— Ce e, nene? Dece m-ai chemat?

— Intră, Georgescule. Stai jos. Îl știi pe Olteanu?

— Care Olteanu?

— Țăla dela „Articole de pielărie”!

— Șeful de raion? Îl știi, cum nu! Ce-i cu el?

— Vrea să mă critice diseară.

— Pe tine? Dece?

— Cunoști boala lor? Nu știi de ce se agață?

— Birocratism.

— Păi sigur. Una știu, una spun!

— Tocmai diseară, fir-ar să fie! Cînd vine și directorul ăla mare!

— Tocmai, Georgescule, de asta te-am chemat.

— Nu-nțeleg.

— Hai mă, Georgescule, nu te da după deget. Toată lumea știe cum critici tu. Usuci, nu alta!

— Ce-i drept e drept. Mă pricep puțin!...

— Ce puțin, domnule! As, nu alta!

— Ei, și tu!

— Lasă, lasă modestia. Pe cuvînt, ar trebui să-ți schimbi Buletinul de identitate. Să nu mai scrie pe el contabil.

— Da' cum?

— Să scrie așa: de profesiune: critic! Dar să lăsăm. Uite ce m-am gîndit. Cînd se deschide ședința, scoală-te tu și zi-i cîteva cuvinte, da' știi, tari! Să-l faci praf pe domnul Olteanu!

— Bine, dar nu-l prea cunosc!

— Lasă că-l cunosc eu!

— Îi știi lipsurile?

— Parcă lipsurile contează. Contează critica.

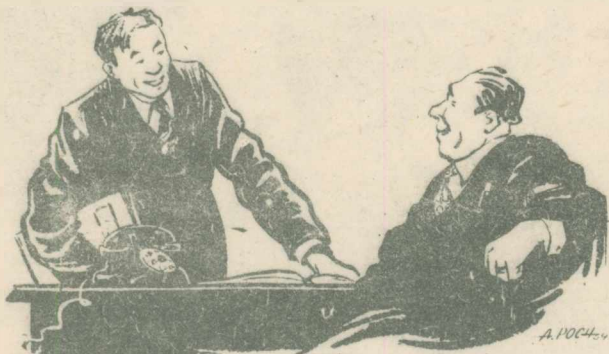
— Da' ceva concret tot trebuie.

— Las-că găsim noi.

— De pildă, ceva neglijențe în servicii?

— Mmmde!...

— Intîrzieri?

— Acum o lună, cînd a avut accidentul ăla de a venit bandajat la cap.

— Bun, asta merge. Stai să notez; „Intîrzieri. Se duce la Policlinică în timpul serviciului”.

— Și pe urmă cînd a fost la proces! Tot pentru accident! A plecat din producție! Scrie!

— Aha: „Pleacă din servicii pen'ru interese personale!” Da' ceva familiarism cu vînzătorii?

— Nuuu prea!... Mi se pare că se cam ține cu bruneta aia dela „confecții de damă”. Am auzit că se căsătorește! Ar merge?

— La ce să meargă?

— La „familiarism”.

— Familiarism? Fugi, domnule de-aici! Asta-i, ceva contra moralei proletare. Mult mai grav!

— Aha! Da' nu se poate trece și la familiarism?

— Așa, în treacăt. Altceva!? Cu subalternii cum se poartă?

— În general, bine. A țipat de cîteva ori la Ilonca. Fetița aia oxigenată care face ochi dulci clienților.

— Ahahaha! „Atitudine dictatorială! Ton de comandă cu subalternii!” Să notăm... Ilonca și mai cum? Nu cumva e ungueroaică?

— Unguroaică.

— Aha! Ce l-am mai prins pe domnul Olteanu!

— Cu ce?

— Nu-ți dai seama? Șovinism! Șovinism, babacule! Ură față de minoritățile naționale.

— Formidabil! Ce-ți spuneam eu? Critic! Critic, nu contabil!... Da'... dușman de clasă nu l-am putea scoate?

— Hm! Cred că ar fi prea tare! Așa, în treacăt, insinuat!

— Insinuat?

— Da, știi? „Sînt oare întîmplătoare aceste lipsuri care îngreuiază sistematic bunul mers al magazinului nostru și construirea...”

— Formidabil, dom-le! Formidabil! Da', ceva despre afaceri necurate pe care le-ar învîrți el cu speculanții... Că le dă mărfuri dela noi, și nu vinde clienților?! Dosire, mă-nțelegi?

— Nu, nu, Petrescule! Să nu ne jucăm cu focul. Vorba aia: nu pomeni de funie în casa spînzuratului! Las-că și așa îl aranjez eu.

— Dragă Georgescule: ți-am spus, critic, critic, nu contabil! Eu zic c-ar fi mai bine ca eu să nu fiu de față... Ce crezi?

— Mai bine. Treci tu pe la mine după ședință!

— Și mai departe cum a fost? Ia zi-i. Directorul, ce făcea directorul?

— Tăcea și lua note!

— Și Olteanu? Olteanu, ce spunea?

— Că ești dezordonat, că pierzi hîrtii!

— Ce-l privește! Ce-s hîrțiile lui?

— Că intîrzi dimineața!

— Și ce-l privește pe el? Ce-i el, condică de prezență?

— Nu e, da' zicea!

— Și tu?

— Eu m-am ridicat după el și-am început să i le zic. Da' știi, fin!

— Fin, Georgescule?

— Fin, Petrescule! I-am zis: „Asta-i curată măgărie să critici oameni care nu-s de față. Să ai tupeul să critici pe alții, cînd te știi, cum ești tu...”

— Fin, Georgescule!

— Fin, Petrescule. Pe urmă, am început să bag fitilul.

— Ahaha! Bună metodă.

— Daaa! Bună! Bună! Bună și fină! Știi, poți s-o ntorci ușor: „nu că n-am vrut să zic asta! Eu altceva am înțeles...” Dar i-am dat înainte.

— Cu ce?

— Cu accidentul, cu șovinismul!...

— Și directorul?

— Tăcea... și lua note.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, după mine s-au ridicat amicii: Costache, și Stelică. Au repetat ce-am zis eu!

— Și directorul?

— Tăcea și lua note!

— Ahahaha! Și pe urmă?

— Pe urmă au început ălalți!...

— Care ălalți?

— Toți.

— Toți?

— Toți. Că toți aveau ce aveau cu noi.

— Cum, și cu tine?

— Cu tine, cu mine, cu Costache și cu Stelică! Chiul, burocratism, banditisme!...

— Ce banditisme?

— Ziceau că ne ținem de pungășii!...

— S-au amestecat!...

— Da, mă! Peste tot s-au băgat.

— Și directorul?

— Tăcea și lua note! Și ăia ziceau mereu.

— Insinuări?

— Ce insinuări, ziceau de-adreptul! Cu nume, cu date, cu sume.

— Și directorul tăcea și lua note?

— Ba a luat cuvîntul.

— Și ce-a spus?

— Că lucrurile trebuiesc lămurite, și că trebuie făcută o anchetă!... Ce zici, Petrescule?

— Ce să zic. Mai pot să zic ceva?

— Tîmpită idee, chestia asta cu ancheta.

— Tîmpită.

— Să vezi că ne schimbă ăștia inscripția pe Buletin.

— Ce? De profesiune, „critici”?

— Nu. De profesiune: „fără”!...

Aviația civilă participă la transportarea semințelor la locul de destinație

CHIABURII — URA!!! Vin „selecționatii”!

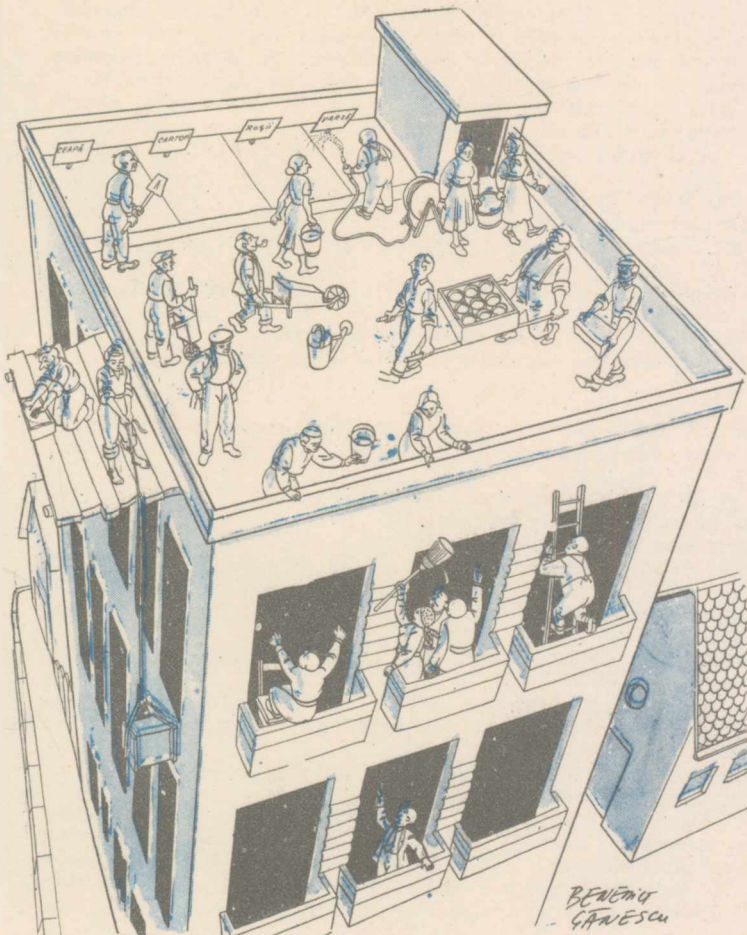
— Ne-am fript, cumetre, sunt „selecționați”!

Desen de A. LUCACI

Din cauza modului birocratic în care s-a ținut evidența, în raionul N. Bălcescu s-au repartizat cetățenilor pentru cultivarea legumelor unele locuri „virane” pe care erau clădiri.

(Ziarele,

Desen de BENEDICT GANESCU

— Ce să facem, era singura modalitate de a cultiva legume pe locul repartizat de Sfatul Popular.

Învățătorul Ion Galeru, directorul școlii de centru din com. Gropile (Tg.-Ocna) nu se îngrijește de gospodărirea școlii și se face vinovat de unele abateri și abuzuri.

ELEVUL: — Tovarășe director, v-am adus ouăle pentru caiețele cumpărate dela soția dvs.. Iar lăutarii au venit să-și ia banii pentru logodna care a avut loc în clasa noastră.

Desen de V. TIMOC

„URZICA”

Subiect de Sceneta

de ANA VERA DUMITRAȘCU

M-am chemat directorul teatrului pentru o lucrare urgentă. Și m-am dus. L-am găsit ocupat, ca întotdeauna, agitat, făcând trei lucruri deodată: vorbea la telefon, răspundea la întrebările unui tovarăș, care se afla în birou, iar pe masa lui de lucru avea un plan cu distribuția noilor piese ce aveau să intre în repetiție, plan pe care, tot atunci, îl studia.

M-am așezat liniștit într-un fotoliu și am așteptat ca directorul să termine cel puțin două din cele trei operații pe care le făcea simultan. În sfârșit, tovarășul care-i ceruse niște lămuriri a plecat. Apoi, a închis și telefonul.

Am îndrăznit să-l turbur.

— M-ați chemat, tovarășe director!

A ridicat ochii spre mine, și, în sfârșit, am avut impresia că m-a observat.

— Ah, dumneata erai! Sigur, frate, vino, ia loc mai aproape! Am o treabă cu dumneata.

Am urmat sfatul său și m-am așezat mai aproape.

— Uite ce e, tovarășe, a continuat directorul, aș vrea să ne scrii ceva! Ne scrii?

— Vă scriu.

— Bravo! Acum, să te pun la curent! Pregătim un spectacol de estradă! Am vrea dela dumneata o scenetă! Dar să fie bună și să aibă haz! Ne scrii?

M-am gândit o clipă la condițiile care mi se puneau.

— O să încerc! Despre ce problemă?

Întrebarea mea l-a pus pe jar.

— Despre risipă, tovarășe! a tunat el, bătând cu pumnul în masă. Să mi-i demaști pe ăștia care dau iama în avutul statului de parcă banii țării ar fi banii lor. Auzi? Să scrii o scenetă, în care să combați risipa! Ce zici?

Și, frământând de indignare contra risipitorilor, directorul mă privi fix, așteptând răspunsul meu.

— Nu-i atât de simplu, tovarășe director. Nu cunosc în amănunt problemele. Trebuie să mă documentez, să găsesc un subiect, să...

— Subiect? mă întrerupse el. Păi...

Tocmai atunci sună telefonul. Directorul îmi făcu semn cu o mână să aștept, iar cu cealaltă ridică receptorul.

— Al... Da, eu!... Ce? Să reluăm piesa cu costumele de anul trecut? Fii serios, tovarășe! Cum? Ei și ce dacă-s noi? Sînt de anul trecut? Sînt! Atunci se cheamă că-s vechi! Ce, iar să mi-o ia înainte Piteștii? Vreau să fac un mare succes, tovarășe! Asta-i! Eu nu fac teatru cu ciurcuri!... Bani? Cerem la minister! Așa! Scrie adresa, și ad-o s-o semnez.

Directorul puse receptorul în furcă și se întoarse spre mine.

— Așa... Despre ce vorbeam? Ah, da! Sceneta! Zici că nu cunoști problema în amănunt? Păi, e simplu, frate! Scrie despre ăștia care... Uite, chiar la noi în teatru, la administrativ, este unul care înghite patru creioane pe lună! Auzi, dumneata? Patru creioane! Asta ce-i? Nu-i risipă?

— Ei da, sigur... Inșă eu cred că problema trebuie privită mai în mare, mai...

Directorul mă întrerupse din nou.

— Mai în mare? Păi, cine-ți spune să pui neapărat patru creioane? Pune zece! Exagerare conștientă!

Cu greu mi-am putut stăpîni un zîmbet.

— Eu spuneam să...

Iar sună telefonul. Directorul îmi ceru iar scuze din ochi și ridică receptorul.

— Alo! Da, eu! Cum? Decoruri? Ce avem, tovarășe, cum avem?...

Alea? Dar ce, alea-s decoruri?... Cum? Să le recondiționezi? Fii serios, tovarășe, nu pun eu piesa, cu decoruri recondiționate! Noi! Decoruri noi... Cum?... Dumneata nu înțelegi că nu mai vreau să mi-o ia Piteștii înainte?... Ce?... Lasă dumneata piesa și actorii... Asta-i altă poveste! Decorul face mult! Ce? Face zece mii? Nu de asta spunem!... Așa, da! Asta!... Nu, uite, să fim înțeleși! Mie îmi trebuie decoruri complete noi! Bani?... Cerem la Minister! Fă adresa și ad-o s-o semnez!

Din nou directorul reveni la mine.

— Ce vorbeam?... A, da! Cu creioanele! Frate, eu nu zic să-ți alegi chiar subiectul ăsta! Ți-am sugerat doar... Dumneata mai gîndește-te! Ce zici?

— Mai aștept... Poate că...

— Ce mai aștepți?

M-a luat gura pe dinainte.

— Mai aștept un telefon!

Directorul m-a privit mirat. Apoi păru că se lămurește.

— A, ai spus cuiva că ești aici și i-ai dat numărul... Bine, frate! Acum, uite ce-i: sceneta îmi trebuie repede! În două săptămîni cel mult. Vezi, ai putea s-o legi și de rezervele interne... Sînt unii care nu le folosesc cum trebuie sau chiar deloc...

Din nou țîrlî soneria telefonului.

— Alo... Da, eu! Ce? Sigur, eu am comandat o cortină nouă! Din catifea albastră!... Ce? Acea violet era nouă? Ei și ce, tovarășe? Era nouă, dar era violet! Da! Și mie îmi trebuie cortină albastră! Nu pun eu piesa cu cortina violet! Vrei să mi-o ia Piteștii înainte?... Cum?... Lasă, frate, dumneata ești contabil, și vrei să-mi dai mie lecții de teatru?... Dumneata nu înțelegi? Nu mai vreau să pătesc rușinea de anul trecut, cînd au scris ziarele că spectacolul nostru nu-i realizat... Cum? Ce regie, tovarășe, că eu am făcut regia! Ce? S-o schimb? Nu, tovarășe contabil! Regia n-o schimb! Schimb decorurile, costumele și cortișo! Bani? Păi, nu ți-am spus? Cerem la Minister! Fă o adresă, și ad-o la mine s-o semnez! Acum lasă-mă că am la mine un tovarăș scriitor! Cum?... Da, pentru estradă... Să vină și la dumneata?... Ai un subiect? Bravo! O să-i spun!

BIROCRATUL: — Val de capul meu cîte trebuie să duc în spinare.

Desen de I. DORU

Directorul se întoarse zîmbitor spre mine.

— Auzi, frate, zice contabilul că are el un subiect. Dacă vrei pot să-l chem aici, să ți-l spună!

M-am ridicat și am rostit, în timp ce-mi puneam paltonul.

— Am găsit subiectul.

Directorul a făcut ochii mari.

— Ai găsit?

— Găsit.

Începu să ridă și spuse admirativ.

— Ai naibii mai sînteți și dumneavoastră scriitorii! Acum zece minute spuneai că nu cunoști problema în amănunt, și acum, poftim! Ai subiect! Cum ți-a venit, omule?

— Prin telefon!

Din nou directorul mă privi mirat:

— Păi, n-ai vorbit...

— Nu...

— Să mă tai, dacă te pricepe! Acum, ia spune-mi: care e subiectul?

— Subiectul nu vi-l pot spune încă, am răspuns eu, dar vă pot spune titlul...

— Ai și titlul? rîse directorul. Care-i?

— „Să nu mi-o ia Piteștii înainte“...

DE CE TACEȚI?

Ce zgîiești ochii așa la mine? Ce? Crezi că mă sperii? De tine să mă sperii? De nu-ți vezi de treabă, pun mîna pe un par și-ți frîng cocoșa. Nu ți-e rușine? Om ești tu? Te primim ca pe un om cinstit și tu... Ce, mă, ce-ți închipui tu că-i cooperativa noastră? Vacă de muls? Păi îți pun mîna-n ceafă și te scutur de-ți merge untul. Așa contabil cum ești! Ce dacă te cheamă Samson. Poate să te cheme și Napoleon! Și dumneata, nene Bordei, ce-ai rămas așa? Ce dai din umeri? Crezi că dacă am tăcut pînă acum o să tac și de-acîi încolo? Și pe dumneata te scutur: chiar dacă ești președinte! Cooperativa este și a mea; am dreptul să vă scutur! Ce faceți cu banii noștri?... Stai aici, Samsioane, unde pleci? Crezi că-ai scăpat? Să spui aici în fața oamenilor ce-ai făcut cu banii. Nu te rățoi... Nu te rățoi la mine, Samsioane, că dai de dracu. Să spuneți amîndoi... Ia dă hîrțoagele-alea-ncoa. Dă-le încoa, Samsioane, că tu le-ai făcut. Tu ne-ai fost contabil. Ți-nchipui că dacă sînt femeie nu mă pricep? Ce-oi zice tu în capul tău: „asta-i muiere proastă! Toți sînt niște proști. Las’

să-i duc eu din condei”. Nu ne duci, Samsioane, nu ne duci. Vino mai aproape! Vino și dumneata, nene Bordei! Să ne spuneți nouă acum de ce sînt făcute scriptele astea? Credeți că de florile mărunții? Sau să vă ascundeți după ele? Nu, Samsioane, în ele trebuie scris adevărul. Dai din cap? Așa e? Și tu zici c-așa e. Dacă e așa, de ce ați scris minciuni, mă? De ce ați scris minciuni, Samsioane? Ce-i asta? Șase vagoane de lemne arse la stîne. Ce-au făcut două stîne cu șase vagoane de lemne? Au încălzit oile în mijlocul verii, să nu răcească?... Nu te da înapoi, Samsioane. Vino mai aproape! Ce scrie aici? O mie două sute doispe lei. Ce-i asta, Samsioane? Bravo, bravo, Samsioane, frumos! Banii noștri... Da’ mia asta și o sută șapte zeci, ce-i cu ei? Aha, ați transportat douăzeci de vite pe jos dela Dulcești pînă la Roman, adică șaisprezece kilometri pe jos a costat o mie o sută șapte zeci. Ce zici, Samsioane? Dai din umeri, ai? Știi ce-ați merita, mă, voi, voi aștia care vă bateți joc de munca noastră? Să vă strivim, mă!

Aa! Da’ ce-mi văd ochii? Vai de capul meu! Ce-i asta? Bată-vă dumnezeu să vă bată! Ia citește aicea! Nu citi în gînd, păcătosule! Dă-ncoa să citească eu tare. Auziți, oameni buni, ce-a scris omul ăsta. Auziți oameni buni și cruciți-vă. Șapte kilograme de cuie pentru un raft făcut din două scînduri și trei lațuri. Ați mai pomenit asta? Ce rafturi sînt astea în care ați bătut șapte kilograme de cuie, Samsioane?

Uite, eu sînt femeie liniștită, dar dacă mă calcă cineva pe bătătură îmi sare țandăra și strig. Nu dau voie nimănui să-și bată joc de munca mea... Ei, ce-ai de zis, Samsioane? Ce-ai de spus, tovarășe președinte?

Vorbește. Că eu ce-am avut de spus am spus. De ce taci?

Floarea lui Iordan
cenzoră la coop. din Dulcești,
raionul Roman.

Pt. conformitate: Nicuță Tămășe

DICȚIONAR URZICA

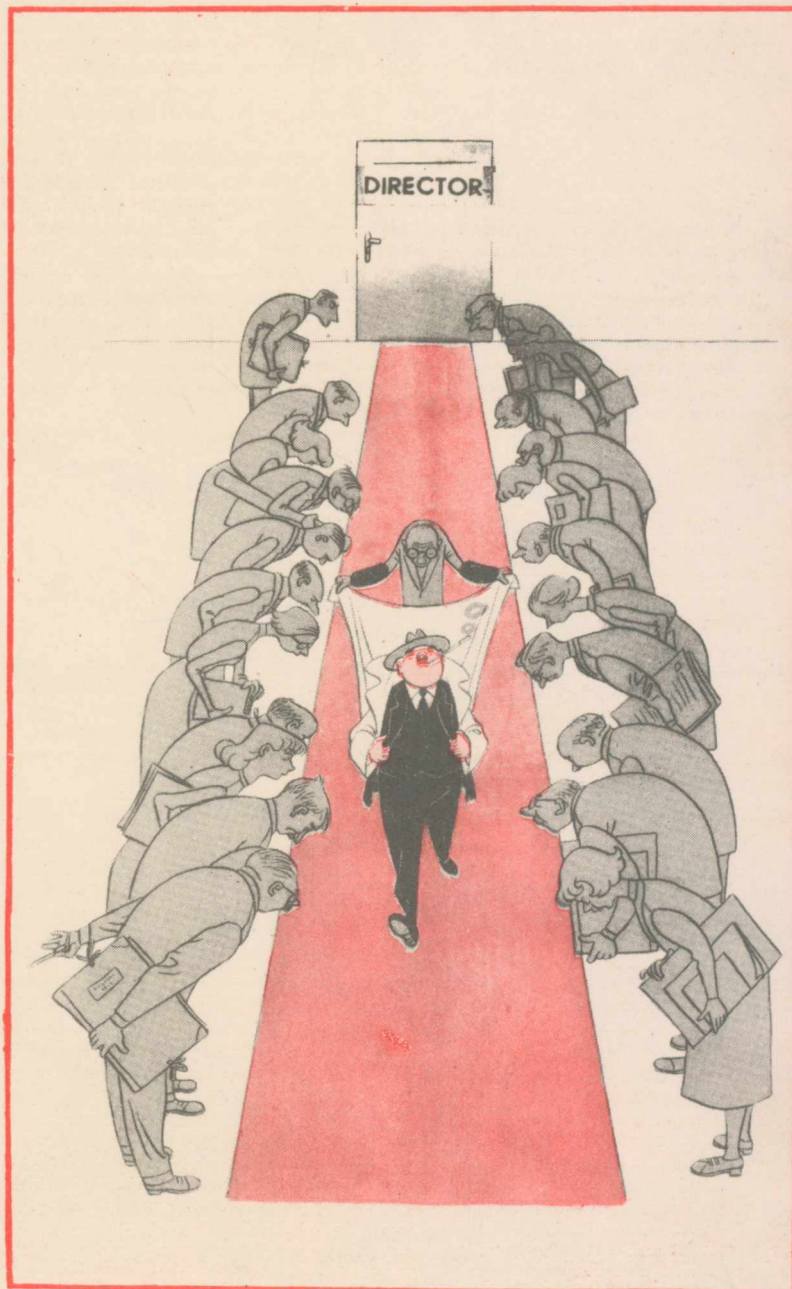
A FI SAU A NU FI — Cugetare din piesa „Hamlet”, împămîntenită și rămasă pînă-n zilele noastre. E folosită în numeroase ocazii. A folosit-o și tovarășul Joldiș Ioan dela Centrul Mecanic Careii Mari, atunci cînd a fost trimis la Slănic, de către comitetul de întreprindere al Centrului, pentru a urma o școală specială. Ajuns la destinație, după un drum de peste 500 km. i s-a comunicat că la Slănic nu există o astfel de școală. Tovarășul Joldiș a ridicat din umeri și a oftat: „A fi sau a nu fi”? La Centrul mecanic i s-a spus: „a fi”, la Slănic i s-a răspuns „a nu fi”...

PARTICULARITATE — Semn distinctiv, care deosebește un lucru sau ființă de celălalt. De exemplu: culoarea galbenă deosebește canarul de celelalte păsări. Cele trei unghiuri deosebesc triunghiul de celelalte figuri geometrice. Sau alt exemplu: mirosul specific, neplăcut, propriu biberonelor produse de fabrica „Nikos Beloianis” din Timișoara deosebește aceste biberonede fabricate de alte întreprinderi, care nu au niciun fel de miros. Dovadă sînt cele cîteva sute de biberonede „mirositoare”, care se odihnesc de multă vreme în sertarele magazinului „Romarta”.

PRESTIDIGITAȚIE — Inșușire pe care o au unii oameni, care, folosind înțelepciunea de mîna, fac să dispară de sub ochii noștri tot felul de obiecte. Unul din cei mai proaspeți și mai valoroși prestidigitatori, mai tare decît Josefîni, este tovarășul P. Miron, director al întreprinderii Regionale de creștere și îngrășare a animalelor — Iași. Intr-adevăr, a făcut să dispară 10.000 kilograme de porumb destinat unității sale din Vaslui, care a fost chemată de urgență să ridice această cantitate. Cele 10.000 kg. nu le-a ridicat nici directorul, nici unitatea din Vaslui, pentru simplul motiv că porumbul în chestiune exista numai în imaginația prestidigitatorului.

SALCIE — Arbore care crește îndeosebi pe malul apelor. Există și o specie de salcie, care se numește salcie plîngătoare. Salcia cea mai plîngătoare este comuna Salcia. Plînge pentru că are un S.M.T. care nu se îngrijește de atelajele pe care le are în păstrare. Astfel, o semănătoare se află aruncată încă de anul trecut în comuna Toderești, raionul Suceava; o cisternă mare și două pluguri de tractor zac uitate la G.A.C. Romînești, iar în curtea Sfatului popular Iacobești odihnesc alte pluguri. Două măsuri se cer luate pentru ca Salcia să nu mai fie plîngătoare: să fie aduse la S.M.T., iar cei vinovați să plece de acolo.

UNIC — Despre un lucru se spune că e unic, atunci cînd e cu totul deosebit, excepțional, într-un cuvînt cînd nu se mai găsește un altul la fel. De exemplu, despre cutare statuie monumentală se spune că e unică deoarece nu se mai găsește o a doua ca ea. Alt exemplu: despre farmacia din Buhuși se spune că e unică pentru că nu se mai găsește o a doua în tot Buhușiul, deși cetățenii au cerut de luni de zile înființarea a încă unei farmacii. Se pare că și promptitudinea cu care Ministerul Sănătății rezolvă această doleanță, e tot unică...

Un director cu autoritate

Desen din „LUDAS MĂIȘT”

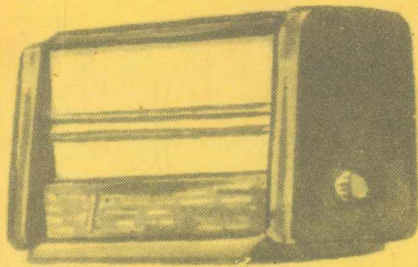
Metode originale

NEGRU
PE ALB

În bătrînul oraș de pe malul Dunării, Brăila, trăiește, și nu s-ar putea spune că trăiește rău, tovarășul Fructer. „Să fie sănătos“ o să spuneiți, și nu o să vă contrazic, pentru că nu am absolut nimic cu sănătatea tovarășului Fructer. Dealtfel, în să vă anunș, că în momentul de față, tovarășul Fructer e sănătos, bine dispus, și director comercial la O. C. L., produse industriale, Brăila. „Treaba lui“ o să spuneiți, și de data asta o să vă contrazic, și o să vă rog să aveți nițică răbdare, iar dacă plînsă urmă o să mai spuneiți „treaba lui“, să nu-mi puneți mie pe nume.

Carevașăzică, de prezentat vi-l-am prezentat. Știți cum îl cheamă, știți unde lucrează, un lucru nu știți: cum lucrează. Ei, uite, eu știu. El încă nu știe că știu, și nici nu prea cred să-i facă plăcere că știu. S-ar putea chiar să se supere. Ce să fac? Nu poți împăca pe toată lumea, cum face tovarășul Fructer. Da, da, el reușește totdeauna să împăce pe toată lumea. Și asta numai pentru că e teribil de prudent. De altfel, prudenta, care e mama înțelepciunii, este trăsătura de caracter cea mai accentuată la tovarășul Fructer. Iată un exemplu. Au venit la O. C. L. Brăila, ceasornice. Ce

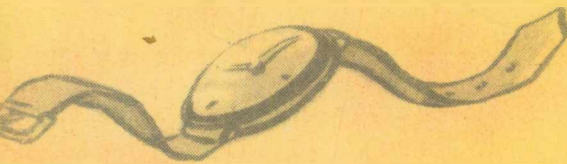
le pune la adăpost, în casa de bani din biroul său. Dacă o să-l întrebați, de ce face asta, o să vă pună la punct imediat: „Le vînd numai la frunțașii în producție!“ Explicația ar părea justă. Vezi însă, că se mai găsește cîte unul curios din fire, care vrea să afle cine sînt frunțașii, cari au cumpărat ceasornice prin grija tovarășului Fructer. Și dacă-i curios li află: unul e tovarășul Tănăsică Marin, altul, Crișan Sandu, altul Hodor Tudor, altul Dafin Simion, Bernstein Rubin și alții. Primul e director coordonator la O. C. L., al doilea șef contabil, al treilea președintele comitetului de întreprindere, al patrulea director adjunct și așa mai departe. Mă rog, cine poate spune că nu-s frunțași la O. C. L.?

Cu tovarășul Bernstein, nu știu care e socoteala, pentru că el a cumpărat ceasornic pentru frățiorul dumnealui (o fi avut onomastică omul), dar cu ceilalți, e clară situația. Și, așa cum are grijă de ceasornice, are tovarășul Fructer grijă și de aparatele de radio. Pe astea însă, nu le mai ține în casa de bani, că nu-i loc. Dar nici la magazin nu le trimite. Așa că le ține în depozit. Iar vînzarea o face personal tovarășul director, din biroul său. O să întrebați: atunci, ce trimite la magazin? La magazin, trimite... banii! Nu-i bine? Nu-i just? Nu-i prudent?

Eu, vă las pe dumneavoastră să vă gândiți, și să răspundeți singuri la aceste întrebări. Mie, să-mi răspundeți numai la una, în legătură cu tovarășul Fructer: nu-i așa, că nu-i numai treaba lui?

(După un material dela corespondentul nostru Marius Dumitrescu)

face tovarășul Fructer? Credeti că le trimite la unități, ca să fie puse în vînzare? Nu! Păi, nu-l cunoașteți cît e de prudent. La magazin, s-ar putea vînde vreun ceasornic, s-ar putea strica, sau ferească vîntul, s-ar putea vinde. Păi, nu? S-ar putea vinde oricărui cumpărător, pe care tovarășul Fructer nici nu-l cunoaște. Și atunci ce face prudentul director comercial? Ornicele le trece în scrisele, ca aflate la unitatea numărul patru, spre vînzare, și apoi

● Ziarul „Informația Bucureștilui“ publică în nr. 184 reportajul „Spectacolul pentru cei mici la Teatrul Tăndărică“, semnat Magdalena Focșa.

În acest reportaj se spune că noul spectacol al Teatrului Tăndărică înscenează poezia „Lordul John“ de George Coșbuc și fabula „Critica de jos“ de Nina Cassian.

Dar la sfîrșit, reportajul afirmă: „Noul spectacol nu are la bază textul unor autori“.

Ceace înseamnă că, pentru Teatrul Tăndărică și pentru reportera ziarului, numiții George Coșbuc și Nina Cassian nu sînt... autori, iar poezia și fabula lor nu sînt... texte.

● Revista „Teatru și Muzică“ (editată de agenția C.D.B., fostă Ages) publică în nr. 1, 1954, la pagina 36, programul Teatrului de Estradă pentru spectacolul de sîtură și umor „Fără mînuși“ de Mircea Eavelescu, Silviu Georgescu, N. Constantinescu și etc.

În acest program, compozitorul Gherase Dendrino, unul din autorii muzicilor spectacolului, e prezentat drept... „laureat al premiului de stat“, deși... nu e.

Spectatorii care apreciază muzica valorosului compozitor îi urează... să fie.

Iar revistei... să afle la timp.

● În „România Liberă“ nr. 2920 (pagina întâi) se anunșă reprezentarea operii „Năpasta“ la Cluj:

„La Opera Romîină din Cluj a avut loc premiera operel romînești „Năpasta“ de Sabin Drăgoi, scrisă după nuvela cu același nume a lui I. L. Caragiale“.

Informația este exactă... parțial:

Întîi: „Năpasta“ nu e scrisă de Sabin Drăgoi. E scrisă de Caragiale. (De Sabin Drăgoi e doar compusă ca operă muzicală).

Al doilea: Nu e compusă „după nuvela cu același nume“. E numai „cu același nume“, dar nu „după nuvela“. Neglijent, Caragiale a uitat să scrie vreo nuvelă „Năpasta“. Dar a scris „cu același nume“ o... piesă de teatru: drama „Năpasta“.

Așa, d-un capriț: ca să facă șicane corespondentului „Romîniei Libere“.

● Ziarul „Uzina noastră“ din Hunedoara publică în nr. 3-1954 — pe trei coloane articolul „De ce s-a sinucis John“, semnat L. Dumbrovă.

La începutul primei coloane e descrisă figura lui John:

„...cu sprîncenele stufoase arcuite măestric deasupra ochilor cafenii și primitori, obrașii bulbucăși...“ etc.

S-or fi amestecat cuvîntele. Poate că John avea, din contră: ochii stufoși arcuiți cafeniu, deasupra unor sprîncene bulbucate măestric.

La începutul coloanei a treia, articolul spune:

„Din ochii lui John se scurgeau lacrimi, așa cum se scurg dintr-o lămîie picături cînd cineva o strînge puternic“.

Citînd această frază, îți pierce pe viață pofta de limonadă.

La sfîrșit, articolul spune:

„Apoi își împlinește cuțitul în inimă fără să mai scoată un răcnet. Trupul lui care altădată cutreerese nenumărate orașe ale lumii, se prăbușește“.

Vasăzică, trupul cu pricina cutreerese lumea, așa, de capul lui, fără... John.

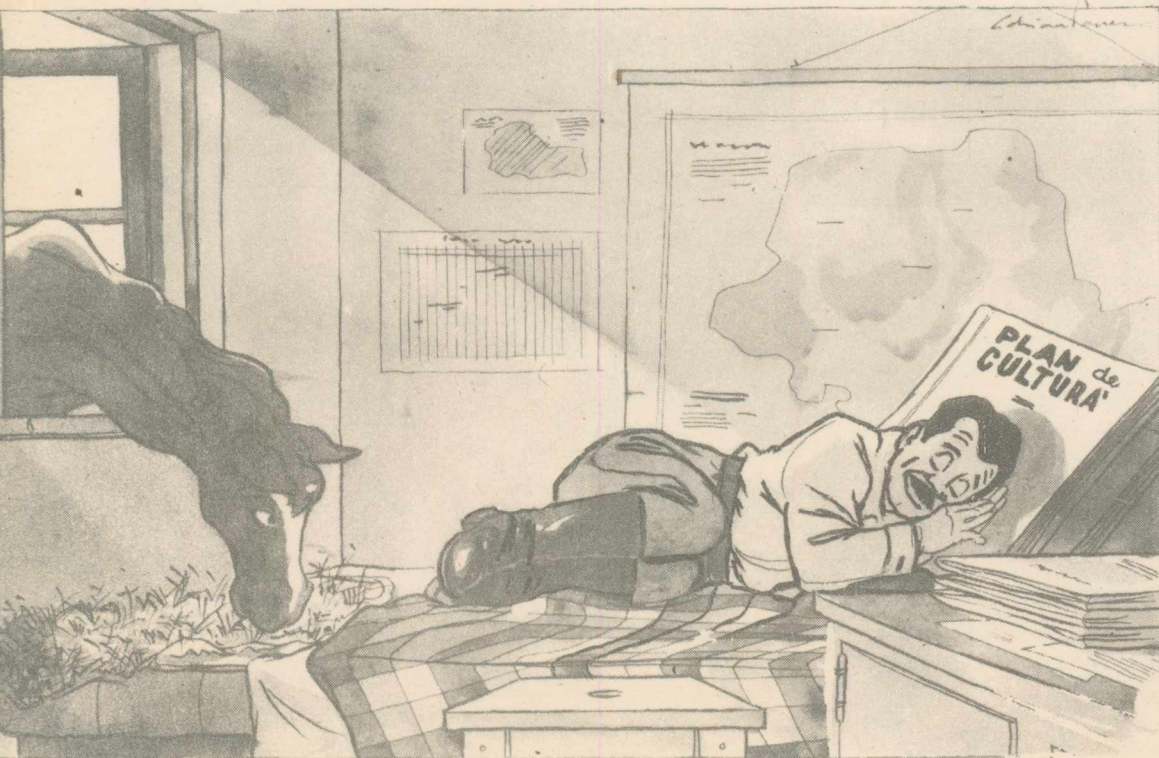
În restul articolului, autorul spune:

— John „lăsa-se“ să i se vadă...

— soția lui se „îmboînăvi-se“...

— și ochii lui se „holbase-ră“.

E limpede de că cin-e scri-e așa nu ar-e hab-ar de gramati-că.

CĂLUL: — Ce mă fac dacă se termină salteaua și președintele tot nu se trezește?

Vine, vine
primăvara...

(ȘI CU EA CAMPIONATUL)

— Bine ați venit cu
primele bucurii și ve-
selii.

— De unde o fi
știind că mă dau în
vînt după ghiocel?

— Știu eu ce vă tre-
buie, dar au fost rezol-
vate numai cererile mai
vechi.

— Unde găsim și noi o
minge? Că e mai mare
păcatul să ai un astfel de
teren și să nu profiți.

Desen de MATTY

Dragă Urzico

URZICO DRAGĂ,

— Ai auzit, tu, de Eremia?
— Care Eremia, ăla cu oiștea?
— Ăla, Urzicuțo! Știi că are niște rude și pe la Uniunea Coope-
rativelor, care, pentru diferite mărfuri din comerțul de întîmpinare,
cer dela cooperativele din regiunile de munte grîu și porumb. În
schimb, celor dela cooperativele din cîmpie le cere prune și nuci...
Nu știi dacă pe vreunul din acești tovarăși îl va fi chemînd cumva
Eremia, dar în orice caz, cu oiștea în gard au nimerit-o....

Gh. C. Jena
Stoenești
raionul Rîmnicu-Vilce

URZICUȚO,

În primul rînd, vreau să te ajunț că sînt în preajma cununiei și
pentru că sînt sigură că mă feliciți, îți mulțumesc. În al doilea rînd
ași vrea să mă ajuți ca să mă pot cununa, fapt pentru care, iar îți
mulțumesc. Uite care-i povestea.

Am făcut o cerere la Sfatul Popular București, cum e uzul, ca să-mi
elibereze un act de naștere tip, dela Sfatul Popular Darabani, Dorohoi,
unde sînt născută, pe numele Rotaru Rachelă. Asta s'a întîmplat la
16 noiembrie 1953. După o lună, primesc actul de naștere: Rotaru
Rachelă... sex bărbătesc! Mai mărită-te cu asemenea act dacă poți.
Dealtfel, tovarășii dela Sfatul Popular București nici n-au mai vrut
s-audă de cununie! (Dacă viitorul meu soț ar fi fos* trecut în actul
lui femeie poate mergea. Dar el nu și-a scos actul dela Darabani, așa
că era bun).

Eu, dragă Urzico, aștept să deviu din nou de sex feminin. Ce spui,
Urzico dragă, o să reușesc? Îmbărbătează-mă... Adică, nu: femini-
zează-mă.

Rotaru Rachelă
Întreprinderea Poligrafică nr. 2
București

URZICO DRAGĂ,

Vreau să-mi clădesc o casă. Din august 1953 vreau acest lucru. Și
tot din august 1953, nu vrea Sfatul. Cică Sfatul Popular din Moreni
nu are disponibil nici un loc de casă.

În schimb, alții care au făcut cerere mult după mine, au obținut
teren. Eu n-am obținut decît amînări... După o bucată de vreme mi
s-a comunicat că cererea mea s-a pierdut. Am reclamat, și tovarășul
Ștefănescu Gheorghe, care se ocupă cu repartizarea terenurilor (secția
„amînări“) m-a amenințat: dacă mai fac „scandal“ îmi va da un loc
la trei kilometri depărtare de Moreni, adică de local meu de pro-
ducție.

Am tăcut chitic. Nu de alta, dar dacă mai sceteam o vorbă, era în
stare să-mi repartizeze un loc de casă dincolo de Dorohoi!...

Tu ce crezi „Urzico“? N-o fi vreun loc și pentru mine?

Eu cred mai curînd, că la Sfatul Popular nu e locul pentru tova-
rășul Ștefănescu.

Călin Ion
mecanic, fruntaș în producție
Moreni

DRAGĂ URZICO,

M-am hotărît să-ți scriu într-o zi de duminică să-ți cer ajutor.
Sper că tu vei fi salvarea noastră, fiindcă la Galați, ambulanța Sal-
vării are duminica repaos. S-au întîmplat dese cazuri, dragă Urzico
cînd bolnavi sau lehuze au trebuit să fie purtați pe brațe, pentru că
au avut nenorocul să aibă nevoie de ambulanță tocmai cînd nu se
lucrează. E adevărat, Urzicuțo, că în biblie scrie: șase zile să muncești
și a șaptea să te odihnești. Dar ce facem cu cei care se îmbolnăvesc?
Că asta nu mai scrie în biblie. D-ăia zic, scrie tu în paginile tale și
salvează-ne de o asemenea „salvare“.

C. Stamate
str. Republicii, nr. 52
Galați

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Apare sub conducerea unui comitet. Redacția: Calea Victoriei
Nr. 25. Telefoane: Secretariatul de redacție: 4.28.15,
Secția scrisori: 4.60.34. Secția viața internă: 4.72.23.

Ziarul Vest-German „Die Welt“ a scris că vizita lui Adenauer în Grecia s-ar datoră interesului deosebit pe care acesta îl manifestă pentru monumentele culturii antice.

MR. ADENAUER LA ATENA

GHIDUL: Ruinele din fund sunt opera predecesorilor mei iar cele de aici, de jos, opera predecesorilor dumneavoastră!

